

וְכַאן בְּעוֹד שֶׁהוּא בְּאִשָּׁה הַזֶּה, מְרַבָּה תְּפִלוֹת וּבִקְשׁוֹת בְּכָל יוֹם לְמַלְךְ הַקְּדוֹשׁ. כְּמוֹ שֶׁהִיא הִרְאִיתָ בְּרַחֲמִים, כִּי הוּא הַסּוֹף בְּרַחֲמִים. וְזֶהוּ אָמַר יֵאמֹר. אָמַר - בְּתַחֲלָה, כְּשֶׁהִקְדִּים בְּרַחֲמִים. יֵאמֹר - בְּסוֹף, וַיִּתְקַבֵּל בְּרַחֲמִים. וְמָה יֵאמֹר? אֶהְבֵּתִי אֶת אֲדֹנָי. שֶׁבְּגִלְלָה זֶה וּבִרְבַּת הַתְּפִלוֹת אוֹהֵב אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. מִתְקַן מְעַשֵּׂיו, וְאוֹמֵר אֶהְבֵּתִי אֶת אֲדֹנָי אֶת אִשְׁתִּי וְאֶת בְּנֵי לֹא אֵצֶא חֲפָשִׁי. וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְקַבֵּל אוֹתוֹ בְּאוֹתָהּ תְּשׁוּבָה וּבְאוֹתָן הַתְּפִלוֹת הַרְבּוֹת.

מָה עוֹשֶׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא? מָה שֶׁהִיא מְזַמֵּן לְהַחְזִירוֹ בְּגִלְגּוּל וְלִסְבֵּל עֲנָשִׁים בְּעוֹלָם הַזֶּה עַל מָה שֶׁעָשָׂה - לֹא מִחְזִירוֹ לְעוֹלָם הַזֶּה. וְמָה עוֹשֶׂה? מְקַרֵּב אוֹתוֹ לְבֵית דִּין שֶׁל יְשִׁיבַת הַרְקִיעַ, וְדָנִים אוֹתוֹ וּמוֹסְרִים אוֹתוֹ לְבֵית הַמַּלְקוֹת, וְרוֹשֵׁם אוֹתוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֵיךְ נִמְסָר לְבֵית הָעֲנָשׁ, וּפּוֹגֵם אוֹתוֹ לְהִיּוֹת תַּחַת שְׁלִטוֹן הָעֲרָלָה (וּמִצְוָה אוֹתוֹ לְהִיּוֹת תַּחַת שְׁלִטוֹן הַיּוֹבֵל) עַד זְמַן יְדוּעַ, וְאַחֵר כִּי גּוֹאֵל אוֹתוֹ.

אִם בְּאוֹתוֹ זְמַן שֶׁעוֹשִׂים לוֹ פָּגָם, אִם הִגִּיעַ יוֹבֵל, אִפְלוּ יוֹם אֶחָד לְיוֹבֵל - נִחְשָׁב כְּמִי שֶׁמְצָא זְמַן עַד הַיּוֹבֵל. כִּי נִעְנַשׁ וְלֹא יוֹתֵר. כִּי הַיּוֹבֵל וּנְגָאֵל, וּמְכַנְיָסִים אוֹתוֹ לְתוֹךְ הַפְּרָגוֹד. עַד כֵּאן. הַסְּתִיר אוֹתוֹ זָקֵן אֶת עֵינָיו רָגַע אֶחָד. פָּתַח וְאָמַר, (מִיכָה ו') שִׁמְעוּ הָרִים אֶת רִיב ה' וְהָאֲתָנִים מוֹסְדֵי אֶרֶץ כִּי רִיב לֵה' עִם עַמּוֹ וְגו'. אֵי זָקֵן, עַד כֵּאן הֵייתָ בְּעַמְקֵי הַיָּם, וְעַכְשָׁו דִּלְגַתָּ עַל הָרִים חֲזָקִים לַעֲשׂוֹת עִמָּהֶם קָרֵב? אֵלֹא וְדָאֵי עַד עַכְשָׁו אִתָּה בְּיָם הַחֲזָק, אֲכַל עַד שֶׁהִלְכַתָּ לְעַמְקֵי הַיָּם, פָּגַשְׁתָּ אֶת אוֹתָם הָרִים חֲזָקִים שֶׁבְּתוֹךְ הַיָּם

וְהָבֵא, בְּעוֹד דְּאִיהוּ בְּהָאֵי אֲתָתָא, אֲסַגִּי צְלוֹתִין וּבְעוֹתִין בְּכָל יוֹמָא, לְגַבֵּי מְלָכָא קְדִישָׁא, כְּמָה דְּהוּה שִׁירוֹתָא בְּרַחֲמֵי, הָכִי הוּא סוֹפָא בְּרַחֲמֵי, וְדָא הוּא אָמַר יֵאמֹר. יֵאמֹר בְּקִדְמִיתָא, כִּד אֲקִדִּים בְּרַחֲמֵי. יֵאמֹר בְּסוֹפָא וַיִּתְקַבֵּל בְּרַחֲמֵי. וְמָה יֵאמֹר. אֶהְבֵּתִי אֶת אֲדֹנָי, דְּבִגִּין דָּא, וּבְסַגִּיאוֹ דְּצְלוֹתִין, רַחֲמִים לִי לְקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. אֲתִקִּין עוֹבְדוֹי, וְאָמַר אֶהְבֵּתִי אֶת אֲדֹנָי אֶת אִשְׁתִּי וְאֶת בְּנֵי לֹא אֵצֶא חֲפָשִׁי. וְקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא קִבִּיל לִי, בְּהֵהוּא תִּיּוֹבְתָא, וּבְאֵינוֹן סַגִּיאוֹ דְּצְלוֹתִין.

מָה עֲבִיד קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, מָה דְּהוּה זְמִין לְאֶהְדְּרָא לִי בְּגִלְגּוּלָא, וְלִמְסַבֵּל עוֹנְשִׁין בְּהָאֵי עֲלֵמָא, עַל מָה דְּעַבַּד, לֹא אֶהְדֵּר לִי לְהָאֵי עֲלֵמָא. וְמָה עֲבִיד, קָרִיב לִי לְבִי דִּינָא דְּמִתִּיבְתָא דְּרַקִּיעָא, וְדִינִין לִי, וּמְסַרִּין לִי לְבִי מְלַקְיוֹתָא, וְאַרְשִׁים לִי קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, הִיךְ אֲתִמְסֵר לְבִי עוֹנְשָׁא, וּפְגִים לִי, לְמַהוּי תַּחוֹת שְׁלִטְנִיָּה דְּעֲרָלָה, (נ"א וּפְקִיד לִי לְמַהוּי תַּחוֹת שְׁלִטְנִיָּה דִּיּוֹבֵל) עַד זְמַן יְדִיעָא, וּבְתֵר פְּרִיק לִי.

אִי בְּהֵהוּא זְמַנָּא דְּקָא עַבְדִּין לִי פְּגִימוֹ, אִי מְטָא יוֹבֵלָא, אִפְלוּ יוֹמָא חַד לְיוֹבֵלָא, אֲתַחְשָׁב כְּמָה דְּאֲשַׁפַּח זְמַנָּא עַד יוֹבֵלָא, הָכִי אֲתַעֲנַשׁ וְלֹא יִתִּיר. אֲתָא יוֹבֵלָא, וְאַפְרוּק, וְעָאֲלִין לִי גוֹ פְּרָגוֹדָא. עַד הָכָא. אֲסִתִּים עֵינוֹי הֵהוּא סְבָא, רַגְעָא חָדָא.

פָּתַח וְאָמַר, (מִיכָה ו') שִׁמְעוּ הָרִים אֶת רִיב יְיָ וְהָאֲתָנִים מוֹסְדֵי אֶרֶץ כִּי רִיב לִי עִם עַמּוֹ וְגו'. אִי סְבָא, עַד הַשְּׁתָא הוּיָת בְּעַמְקֵי יָמָא, וְהַשְּׁתָא דְּלַגַתָּ בְּטוֹרִין תְּקִיפִין, לְמַעַבַּד עִמָּהוֹן קָרֵבָא. אֵלֹא וְדָאֵי עַד כְּעַן, בְּיָמָא תְּקִיפָא אֲנָת, אֲכַל עַד דְּאֲזַלְתָּ בְּעַמְקֵי יָמָא, פְּגַעְתָּ בְּאֵינוֹן טוֹרִין תְּקִיפִין, דִּי בְּגוֹ יָמָא,

ונתקלת בהם. עכשו יש לך לערף קרב בעמקי הים ובהרים הללו. זקן עיף כח, מי נתנך בזה? היית בשלום, ורצית את כל זה?! אתה עשית - אתה סובל. עכשו אין לך אלא לערף קרב ולנצח את הכל ולא לחזור לאחור. התחזק בכחך, חגר מתניך ואל תפחד לשבר את ההרים הללו שלא יתחזקו עליך. אמר להם: הרים רמים, הרים תוקים, איך אתם מתגברים?

שני פסוקים פתובים. אחד פתוב, (שם) קום ריב את ההרים ותשמענה הגבעות קולך, ואחד פתוב, שמעו הרים את ריב ה'. אלא יש הרים ויש הרים. יש הרים שהם הרים רמים למעלה למעלה, לאלה פתוב שמעו הרים את ריב ה'. ויש הרים שהם הרים פחתונים למטה מהם, ואלה פתוב קום ריב את ההרים, שהרי רודף מריבות יש להם. ולכן יש הרים ויש הרים.

ואם תאמר, זקן, הרי פתוב ותשמענה הגבעות, אלה גבעות כל אותם שלמטה, ועכשו אתה עושה אותם הרים? אלא כך הוא - לאותם הרים רמים נקראים גבעות. כשהם לבדם הם נקראים הרים.

בא וראה, פתוב והאתנים מסדי ארץ. פיון שפתוב שמעו הרים, מי הם הרים ומי הם אתנים? אלא הרים ואתנים הכל דבר אחד. אבל אותם שלשה עליונים מעל ראשיהם, ואותם שלשה למטה מהם, וכלם אחד. הרים למעלה, ועליהם אמר דוד, (תהלים קכא) אשא עיני אל ההרים. ואלה הם שלשה הראשונים. והאתנים מסדי ארץ, אלה הם שלשה אחרונים, למטה מהם, שני עמודי הבית ואחד שמחת הבית, ואלה נקראו מסדי ארץ. אתנים הם, ואתנים נקראו.

ואערעת בהו. השתא אית לך לאגחא קרבא בעמקי ימא, ובהנהו טורין.

סבא לאי חילא, מאן יהבך בדא, הוית בשלם, ובעית לכל האי, אנת עבדת, אנת סביל. השתא לית לך, אלא לאגחא קרבא, ולנצחא כלא, ולא למהדר לאחורא. אתקף בחילך, חגור תרצף, ולא תדחל, לתברא הני טורין, דלא יתפקפון לגבך. אימא לון, טורין רמאין, טורין תקיפין, היך אתון מתפקפין.

תרי קראי כתיבי, חד פתיב, (מיכה ו) קום ריב את ההרים ותשמענה הגבעות קולך. וחד פתיב, שמעו הרים את ריב יי'. אלא אית טורין, ואית טורין. אית טורין, דאינון טורין רמאין לעילא לעילא, לאלין פתיב, שמעו הרים את ריב יי'. ואית הרים, דאינון טורין תתאין לתתא מנייהו, לאלין פתיב, קום ריב את ההרים. דהא רדיף מצותין, אית לגבייהו. ועל דא אית טורין ואית טורין.

ואי תימא, סבא, הא כתיב ותשמענה הגבעות, אלין גבעות כל אינון דלתתא, והשתא אנת עביד לון הרים. אלא הכי הוא, לגבי אינון טורין רמאין, אקרון גבעות. פד אינון בלחודייהו אינון הרים אקרון.

תא חזי, פתיב והאתנים מוסדי ארץ, פיון דכתיב שמעו הרים, (דף ק"י ע"א) מאן אינון הרים, ומאן אינון אתנים. אלא, הרים ואתנים פלהו חד. אבל אינון תלת עלאין לעילא על רישיהו. ואינון תלת לתתא מנייהו. וכלהו חד. הרים לעילא, ועלייהו אמר דוד (תהלים קכא) אשא עיני אל ההרים. ואלין אינון תלת קדמאי. והאתנים מוסדי ארץ, אלין אינון תלת בתראי, לתתא מנייהו, תרי סמכי ביתא, וחד חדוה דביתא, ואלין אקרון.

מוֹסְדֵי אֶרֶץ. אֵתְנִים אֵינּוֹן, וְאֵתְנִים אֶקְרוּן. סָבָא סָבָא, הָא יַדְעָת, מָאן דְּאֵגָה קָרְבָא, אִי לָא יַדְע לְאֵסְתְּמָרָא, לָא יִנְצַח קָרְבִין, אֶצְטְרִיף לְמַחָא בִּיּוֹדִיה, וְלְאֵסְתְּמָרָא בְרַעֲיוֹנִיה, מַה דִּיהָא חָשִׁיב אַחְרָא, דִּיהָא חָשִׁיב אִיהוּ, וְיַד יְמִינָא זְמִינָא תְדִיר לְמַחָא. וּמַחְשְׁבוֹי וְיָדָא שְׁמַאלִית, זְמִינָא תְדִיר לְקַבְלָא וְלְאֵסְתְּמָרָא, וְיְמִינָא כְלָא.

הַשְׁתָּא אֲמַרְתָּ וְהָאֵיתְנִים, אֵיתְנִים אֵינּוֹן לְתַתָּא, וְהָרִים לְעֵילָא. אֵסְתְּמָר סָבָא, דְּהָא רַעֲיוֹנָא אַחְרָא לְקַבְלָהּ, דְּכַתִּיב, (תהלים פט) מִשְׁפִּיל לְאֵיתָן הָאֲזַרְחִי. וְדָא אִיהוּ אַבְרָהָם סָבָא, וְאֶקְרִי אֵיתָן, וְאִי אַבְרָהָם אִיהוּ אֵיתָן, יִצְחָק וְיַעֲקֹב אֵיתְנִים אֶקְרוּן. קוּם סָבָא, דְּהָא יַדְעָתָּ רַעֲיוֹנָא דָא הוּי מַחֵי לְרַעֲיוֹנָהּ.

וְיִשָּׂא מְשָׁלוֹ וְיֵאמֵר אֵיתָן מוֹשְׁבֵהּ וְשִׁים בְּסַלְע קַנְהָ. (במדבר כד) אֵיתָן: דָּא בְּקָר דְּאַבְרָהָם. וְהֵינְנוּ, (בראשית מד) הַבְּקָר אֹר. דָּא עַמּוּדָא, דְּכָל עֲלָמָא קְיַימָא עָלֵיה, וּנְהִירוּ דִּילֵיה מְאַבְרָהָם יְרִית. נְהַר הַיּוֹצֵא מֵעֵדֶן אֶקְרִי. אִי סָבָא סָבָא, הָא רַעֲיוֹנָא אַחְרָא לְקַבְלָהּ, וְלָא יַדְעָתָּ לְאֵסְתְּמָרָא, הִיכִי מְגִיחִין קָרְבָא. סָבָא, אֵן הוּא תוֹקְפָא דִּילָהּ, וְדָאִי (קהלת ט) לָא לְגַבּוּרִים הַמְלַחֲמָה.

כְּתִיב מִשְׁפִּיל לְאֵיתָן הָאֲזַרְחִי, וְכַתִּיב מִשְׁפִּיל לְדָוִד, דָּא נְהַר הַיּוֹצֵא מֵעֵדֶן, דְּאִיהוּ תוֹרְגָמָן לְדָוִד, לְאוֹדְעָא לֵיה, מְאִינּוֹן מְלִין סְתִימִין עֲלָאִין. אִי מִשְׁפִּיל אִיהוּ נְהַר דְּנַפְיָק מֵעֵדֶן. אֵיתָן הָאֲזַרְחִי אַבְרָהָם, אִיהוּ לְעֵילָא וְדָאִי, הָא יַדְעָנָא. וְאֵף עַל גַּב דְּאֵנָא סָבָא, עַל רַעֲיוֹנָא דָא מַחִינָא. אֵיתָן הָאֲזַרְחִי, תְרִין דְרָגִין אֵינּוֹן. פְּמָה דְאֵתָּ אֲמַר, בְּקָר אֹר. אֹר, הוּא אַבְרָהָם. בְּקָר הוּא נְהַר. אוּף הַכִּי, אֵיתָן הָאֲזַרְחִי, אֲזַרְחָא, הוּא אַבְרָהָם.

זְקוּן זְקוּן, הָרִי יַדְעָתָּ, מִי שְׁעוֹרָף קָרְב, אִם לָא יוֹדְע לְהַשְׁמַר, לָא יִנְצַח בְּקָרְבוֹת. צְרִיף לְהַכּוֹת בְּיָדוֹ וְלְהַשְׁמַר בְּרַעֲיוֹנוֹ, מַה שְׂיִהִיהָ אַחַר חָשׁוּב, שְׂיִהִיהָ הוּא חָשׁוּב, וְיַד יְמִין מְזַמְנָת תְּמִיד לְהַכּוֹת. וּמַחְשְׁבוֹתָיו וְיַד שְׁמַאלִית זְמִינִים תְּמִיד לְקַבֵּל וְלְהַשְׁמַר, וְיְמִין הַכּל. עֲבָשׁוּ אֲמַרְתָּ וְהָאֵתְנִים. אֵיתְנִים הֵם לְמַטָּה, וְהָרִים לְמַעְלָה. הַשְׁמַר זְקוּן, שְׁהָרִי רַעֲיוֹן אַחַר כְּנַגְדָהּ, שְׁכַתּוֹב (שם פט) מִשְׁפִּיל לְאֵיתָן הָאֲזַרְחִי. וְזֵהוּ אַבְרָהָם הַזְקוּן, וְנִקְרָא אֵיתָן. וְאִם אַבְרָהָם הוּא אֵיתָן, יִצְחָק וְיַעֲקֹב נִקְרָאוּ אֵיתְנִים. קוּם זְקוּן, שְׁהָרִי יַדְעָתָּ רַעֲיוֹן זֶה הִיָּה מִפְּנֵי אֵת רַעֲיוֹנָהּ. וְיִשָּׂא מְשָׁלוֹ וְיֵאמֵר אֵיתָן מוֹשְׁבֵהּ וְשִׁים בְּסַלְע קַנְהָ (במדבר כד). אֵיתָן - זֶה בְּקָר שֶׁל אַבְרָהָם, וְהֵינּוּ (בראשית מד) הַבְּקָר אֹר. זֶה הַעַמּוּד שְׁפִיל הָעוֹלָם עוֹמֵד עָלָיו, וְאֵת אֹרּוֹ נְהַר מְאַבְרָהָם. נִקְרָא נְהַר הַיּוֹצֵא מֵעֵדֶן. אִי זְקוּן זְקוּן, הִנֵּה רַעֲיוֹן אַחַר כְּנַגְדָהּ, וְלָא יַדְעָתָּ לְהַשְׁמַר אִיף עוֹרְכִים קָרְב. זְקוּן, אִיפֹה הַכּח שֶׁלָּהּ? וְדָאִי לָא לְגַבּוּרִים הַמְלַחֲמָה.

כְּתוּב מִשְׁפִּיל לְאֵיתָן הָאֲזַרְחִי, וְכַתּוּב מִשְׁפִּיל לְדָוִד. זֶה נְהַר הַיּוֹצֵא מֵעֵדֶן, שֶׁהוּא תְרַגְמָן לְדָוִד לְהוֹדִיעַ לוֹ מְאוֹתָם דְּכָרִים הַנְּסֻתִים הָעֲלִיּוֹנִים. אִם מִשְׁפִּיל הוּא נְהַר שֶׁיּוֹצֵא מֵעֵדֶן, אִז אֵיתָן הָאֲזַרְחִי אַבְרָהָם הוּא לְמַעְלָה וְדָאִי. זֶה יַדְעָתָּ. וְאֵף עַל גַּב שְׂאֵנֵי זְקוּן, עַל רַעֲיוֹן זֶה אֲנִי מוֹחָה. אֵיתָן הָאֲזַרְחִי הֵם שְׁתֵּי דְרָגוֹת, כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר בְּקָר אֹר. אֹר זֶה אַבְרָהָם. בְּקָר זֶה נְהַר. אֵף כִּף אֵיתָן הָאֲזַרְחִי. אֲזַרְחָא הוּא אַבְרָהָם.

איתן, פמה דאתמר, דא ההוא נהר דנגיד
ונפיק מעדן.

השתא סבא, קום קאים על רתיכך, דהשתא
תנפול ולא תיכול למיקם. הא שלמה
מלפא, אתי בחילוי ורתיכוי וגברוי ופרשוי,
ואתי לקבלך, קום פוק מן חקלא, דלא ישפח
לך תפון. פתיב (מלכים א ח) ויקהלו אל המלך
שלמה כל איש ישראל בירח האתנים בחג
וגו'. ירח דאתילידו ביה האיתנים, ומאן
אינון. אבהן, ואינון איתני עולם. וירח דא,
איהו תשרי. דאלפא ביתא אהדר למפרע
מתתא לעילא.

ותו ממילך, יאות דתפוק מן חקלא, ולא
תשתכח תפון. אילו כתיב משפיל איתן
האזרחי כדקאמרת. השתא דכתיב משפיל
לאיתן האזרחי. לית קרבך פלום, ותפוק מן
חקלא, בעל פרחד ולא תתחזי תפון.

אי סבא עניא מסכנא, היכי תפוק. אי הכי,
ינצחון לך ותערוק מן חקלא, כל בני
עלמא ירדפון אבתרך, ולית לך אנפין
לאתחזאה קמי בר נש לעלמין. הכא אומינא,
דלא אפוק מן חקלא, והכא אתחזי אנפין
באנפין בשלמה מלפא, וכל איש ישראל,
וגוברין ופרשין ורתיכין דיליה. קדשא בריך
הוא יסייע לך סבא, דהא לאי חילא אנת. קום
סבא אתגבר בחילך ואתתקף, דעד יומא דא
הוית גיבר תקיף בגוברין.

פתח ואמר, משפיל לאיתן האזרחי. אלו
כתיב משפיל לדוד, פדקאמרת, אבל
משפיל לאיתן, אית משפיל ואית משפיל. אית
משפיל לעילא, ואית משפיל לתתא. משפיל
לאיתן בזמנא דההוא גבר (נהר), קם בתאובתא
כל שייפין חדאן ומתחברן לגביה, ואי הוא

איתן, כמו שנאמר, זה אותו נהר
ששופע ויוצא מעדן.

עכשו, זקן, קום עמד על
מרפכתך, שעכשו תפל ולא תוכל
לקום. הרי שלמה המלך בא
בכחותיו ומרפכותיו וגבריו
ופרשיו ובא כנגדך. קום צא מן
השדה, שלא ימצא אותך שם.
כתוב (מלכים-א ח) ויקהלו אל המלך
שלמה כל איש ישראל בירח
האתנים בחג וגו'. ירח שנולדו בו
האיתנים, ומי הם? האבות, והם
איתני העולם, וירח זה הוא
תשרי. שאלפא ביתא חוזר
למפרע ממטה למעלה.

ועוד מדברך, נאה שתצא מן
השדה ולא תמצא שם. אלו כתוב
משפיל איתן האזרחי - אז כמו
שאמרת. אבל עכשו שכתוב
משפיל לאיתן האזרחי, הקרב
שלך אינו כלום, ותצא מן השדה
בעל פרחד ולא תתראה שם.

אי זקן, עני מסכנ, איך תצא? אם
כך, ינצחו אותך ותברח מן
השדה, כל בני העולם ירדפו
אחריך, ואין לך פנים להראות
לפני איש לעולמים. פאן נשבע
אני שלא אצא מהשדה, וכאן
אראה פנים בפנים בשלמה
המלך, וכל איש ישראל, והגברים
והפרשים והמרפכות שלו.
הקדוש ברוך הוא יסייע לך, זקן,
שתרי אפה עיף כח. קום זקן,
התגבר בכחך והתחזק, שעד
היום הנה היית גבור חזק
בגברים.

פתח ואמר, משפיל לאיתן
האזרחי. אלו כתוב משפיל לדוד
- אז כמו שאמרת, אבל משפיל
לאיתן כתוב. יש משפיל ויש
משפיל. יש משפיל למעלה ויש
משפיל למטה. משפיל לאיתן,
בזמן שאותו איש (נהר) עומד
בתשוקה, כל האיברים שמחים